

Törzshely

*Ha háromnál több éjszakát alszom valahol,
a másodikra már simán lesz törzshelyem,
amitől nem látom, pláne nem látogatom a többit.
Ott kezdeni az estét, ahol majd be is fejezem,
egzotikus oltvány.
Valamit túlzásba kell vinni, valamit ott kell felejteni,
kiríni, belesimulni, spontán ott ragadni,
nevet szerezni, névre emlékezni, elpofátlanodni, ajándékot adni,
hogy aztán ne lehessen borraivalót.
Mit csinál először a színész, ha vendégszerepre hívoják?
Számlát nyit.
What the actor do first if he arrived...
Azért van a világ, hogy otthon legyen benne.*

*Te is megiszod a magadét, meg én is, meg ő is,
egy vérből valók vagyunk –
az összebékítés az én eszközőm,
megúszni a pillanatot, ha feszült.
Az odú üvölt: legyen szabad üvöltenem.
Aki velem van, nem ért félre!
Másnap mesélik: előbb levetkőztem,
lehányini már a levetett ruhát hánytam le
boldog önkívületben.
Ölgetnek, de nekem otthon nevem, családom van,
ezek: idegenek. Ideiglenesek.
Melyik melyikkel fog társulni,
kinek jut nő, kit eszünk meg először,
legyőzheti-e a nyelvi összetartozást a generációs,
ha bezáródik az ajtó, és onnantól ez a világ?*

Június, szeptember

Tudod, mennyi a dinnye?
Ha tudod, milyen a dinnye,
miért is ennél dinnyét?
Legalábbis miért sietnéd el.
Pedig szereted,
habár ősidők óta csalódás minden kóstoló,
eddig még egyik sem tudta elrontani az élvezeted,
felülírni az emlékeket.
Idén sem ettél dinnyét,
nem élvezted ki a nyarat.
A végére tartogattad, kivágtad a szívéd,
mert az a legjobb falat.
Az ígекötők rossz hírért költik az igének:
kiélnözni, átaludni, megalkudni:
kifordul magából mind, ami befejezett.
Az, hogy az eseménytelenség ennyire jólesett,
felér egy beismeréssel.
Az a stratégiaád, hogy mindenről lekésel.
Ki enne dinnyét,
ha bármelyik az utolsó lehet.

Invitálás szövegtérbe

Megint ittam, hogy dolgozni tudjak,
pedig a béta-blokkolókra nem biztos, hogy szabad.
Ha megkérdezem, csak veszthetek.
Rendezgetek, hogy jegyzetek
ne maradjanak utánam.
De közben újakat gyártok.
A munkát az élvezethez kötni: visszaszívhatatlan átok.
Inni, hogy írjak: egy betűt nem találok,
kásás hangon telefonálgatok, és minden tetszik,
hazudok egy újabb nagylemeznyit.
Egy félkész, talált versnek csak a végén esik le, hogy nem az enyém.
Mekkora poén.
Sosem volt még esedékesebb a kérdés:
a művészet kebelezi be az esetlegességet,
vagy az esetlegesség a művészetet.

*Ha százszor olvassa újra,
üressé olvassa,
marad-e a versben bármi, amire nem gondolt a költő.
Nem azt nézi, honnan sűgják,
fentről-e vagy lentől,
csak azt, hogy jó-e a mondat.*

*Estére már, ami utolért így is, óvakodom a heves mozdulatoktól,
mert aki moccan: koccan.
Nem engednek gondolkodni a jegyzetek:
már mindent már mondtam.
Öreg hiba: kedvem lett az emberekhez, mivel ittam,
és elleveztem a kegyelmi időt,
kutyaszárt szedegettem, kiküldtem meghívókat.
Lesz tűz is,
aztán meg fogja bosszulni magát.*